

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobců: **a) D. S.** a **b) R. F.**, zastoupených JUDr. Františkem Kosíkem, advokátem, se sídlem Kpt. Vajdy 3046/2, Ostrava-Zábřeh, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. června 2012, č. j. MSK 35872/2012, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: House VACLAW s.r.o., IČ: 28570685, se sídlem Korejská 877/14, Ostrava, zastoupené JUDr. Helenou Strachotovou, advokátkou, se sídlem Matiční 730/3, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. listopadu 2014, č. j. 22 A 87/2012 - 252,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobců **se zamítá.**
- II.** Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Magistrát města Ostravy (dále též „stavební úřad“) rozhodl dne 19. prosince 2011 pod č. j. SMO/407003/11/Správ./Ing.Koz, k žádosti společnosti House Vaclaw, s.r.o., o umístění stavby „Polyfunkční dům Vaclaw na Kostelním náměstí v Moravské Ostravě“. Žalobci jako spoluvlastníci bytového domu, k jehož štítové zdi má uvedená stavba bezprostředně přiléhat, s jejím umístěním z řady důvodů nesouhlasí (jedná se zejména o zastínění jejich domu plánovanou stavbou, zaslepení větracích otvorů z jejich půdy, přesah stavby na jejich pozemek atd.). Jejich odvolání proti územnímu rozhodnutí nicméně žalovaný zamítl rozhodnutím uvedeným v návětí. Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu

v Ostravě (dále též „krajský soud“), i ten však žalobu rozsudkem ze dne 19. listopadu 2014, č. j. 22 A 87/2012-252, zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[2] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) se kasační stížností u Nejvyššího správního soudu domáhají zrušení zmíněného rozsudku krajského soudu. Součástí kasační stížnosti byl také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který Nejvyšší správní soud zamítl svým usnesením ze dne 31. března 2015 č. j. 6 As 37/2015 - 20.

[3] Stěžovatelé v kasační stížnosti především namítají, že krajský soud, stejně jako žalovaný, vyšel z nesprávného závěru, že stavba je umístována do proluky, a na základě toho pak konstatoval, že nebylo třeba dodržet povinné odstupy mezi stavbami pro bydlení a že postačilo posoudit vliv na stínění okolních budov porovnáním se stavem při úplné souvislé zástavbě. Proti tomu stěžovatelé namítají, že se nejedná o umístění jediné budovy, nýbrž že Polyfunkční dům Vaclav má sestávat z jedné administrativní budovy a dvou budov obytných, oddělených dilatačními spárami. Dále uvádějí, že místo, kde mají být stavby vybudovány, není prostorem ve stávající souvislé zástavbě, nýbrž jedná se o volnou plochu mezi ulicemi Střelníční, Pivovarskou, Kostelní a Kostelním náměstím v Ostravě, kde stály domy pouze do roku 1954. Krajský soud podle nich nedostatečně odůvodnil, proč tento prostor považuje za proluku. Stěžovatelé poukázali též na to, že ve svém předchozím odvolacím rozhodnutí č. j. MSK 107622/2010 ze dne 9. prosince 2010 žalovaný vyjádřil odlišný právní názor, kterým měl být stavební úřad vázán. Stavební úřad však názor odvolacího orgánu nerespektoval, rozhodl v neprospěch stěžovatelů a žalovaný v rozporu se zásadou zákonnosti a s právem na spravedlivý proces jeho rozhodnutí potvrdil.

[4] Stěžovatelé zdůraznili, že sami nikdy nepožadovali rekonstrukci zástavby do původního stavu. Jelikož se však plánovaná stavba polyfunkčního domu nachází v městské památkové zóně, měla by pokud možno respektovat nejen přesný průběh stavebních čar a parcelaci, ale i hmotový objem (výšky, tvary a orientace střech) zaniklé zástavby a měla by hmotově korespondovat s okolní zástavbou. To vyplývá z čl. D.2.2 metodiky Národního památkového ústavu s názvem „Principy posuzování záměrů na novou výstavbu v památkově chráněných sídlech“. Do správního spisu údajně stěžovatelé za účelem zhodnocení této otázky doplnili foto domů, které na místě plánovaného polyfunkčního domu stály do roku 1954, i stavební výkresy původní parcelace předmětného území.

[5] Dalším otázkám se podle stěžovatelů krajský soud věnoval nedostatečně, resp. neodpověděl na jejich argumenty. Jedná se v první řadě o zaslepení větracích otvorů u půdy bytového domu stěžovatelů. Stěžovatelé zdůraznili, že v současné době větrací mřížky z půdy, umístěné ve štítové zdi jejich bytového domu, zajišťují přímé větrání půdy (nikoliv odvětrávání, jak tvrdí krajský soud). Navržené řešení pomocí tubusů vedených v dilatační spáře nesplní funkci potřebnou k větrání půdy a bez možnosti větrání se mikroklíma v jejich bytovém domě změní. Stěžovatelé poukázali též na § 25 odst. 5 (sic!) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, podle něhož je možno umístit až na hranici pozemku další stavby, jestliže nejsou ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, což v daném případě není splněno.

[6] Otázku zásahu stavby na pozemek stěžovatelů a do jejich stavby vypořádal krajský soud podle jejich názoru pouze povrchně. Ohledně zásahu do pozemků stěžovatelů p. č. 15 a 10/5 v k. ú. Moravská Ostrava (není-li dále uvedeno jinak, je míněno toto katastrální území) doložili stěžovatelé do správního spisu platný výpis z katastru nemovitostí. Naproti tomu stavebník doložil do spisu katastrální mapu, která není kopií originální mapy katastru nemovitostí,

pokračování

a nevyznačil v nákresu D-2 celou hranici stavebního pozemku. Navíc stavební pozemek je v územním rozhodnutí vymezen pouze na základě výkresu suterénu, neboť stavebník – v rozporu s požadavky části D přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů – nedoložil k žádosti o územní rozhodnutí výkres prvního nadzemního podlaží, který je pro umístění stavby rozhodující. Stranou posouzení soudu zůstalo podle stěžovatelů „rozlišení hranice stavebního pozemku a umístění stavby“. Pokud jde o zásah do stavby zděného plotu stěžovatelů, ten je podle stěžovatelů dán tím, že stavba je navržena v hranici pozemku p. č. 10/5, kde uvedený plot stojí, a to včetně dveří z kavárny. Zde chybí dvě kvóty s vyznačením vzdáleností od pozemku p. č. 10/5 směrem k navrhované stavbě, které jsou zřetelné právě z výkresu prvního nadzemního podlaží.

[7] Stěžovatelé zpochybňují také závěry krajského soudu týkající se požárně nebezpečného prostoru umístěvané stavby. Poukazují na to, že ve výkrese D-4 (v upravené verzi z července 2011) není vyznačena požárně nebezpečná plocha západním směrem od administrativní části navrhované stavby. Přitom v původních výkresech před úpravami tímto směrem zaznačena byla. Ze stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 26. dubna 2012 nicméně podle stěžovatelů jasně vyplývá, že požárně nebezpečný prostor má zasahovat i na jejich pozemek p. č. 10/5. Krajský soud se na citované stanovisko odvolal, avšak v neprospěch stěžovatelů tento jeho závěr ponechal stranou svých úvah.

[8] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

[9] Jiné než uvedené námitky nebyly v kasační stížnosti vzneseny; takto vymezeným rozsahem přezkumu je Nejvyšší správní soud vázán.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Těžištěm kasační stížnosti je námitka, že stavba polyfunkčního domu Vaclaw není umístěována do proluky ve stávající zástavbě a že tudíž žalovaný na ni neoprávněně uplatnil úlevy, jež pro stavby umístěované v prolukách zakotvují příslušné prováděcí vyhlášky ke stavebnímu zákonu. Jedná se zejména o omezení povinnosti dodržet odstupové vzdálenosti (§ 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění k datu vydání napadeného správního rozhodnutí žalovaného) a o odlišné posuzování otázky zastínění okolních budov (§ 12 odst. 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby). Úvodem k tomu nutno uvést, že stěžovatelé se mýlí, když tvrdí, že žalovaný ve svém předchozím odvolacím rozhodnutí (zde dne 9. prosince 2010 č. j. MSK 107622/2010 – viz č. l. 90 správního spisu), v němž jim dal za pravdu, zastával opačný právní náhled na pojem proluka. Krajský úřad ve skutečnosti na str. 13 a 14 citovaného rozhodnutí již tehdy jednoznačně uvedl a podrobně odůvodnil, že se o proluku jedná. Věc vrátil stavebnímu úřadu k novému řízení proto, aby posoudil, zda budou při těsném přimknutí staveb k sobě dodrženy požadavky na zachování kvality prostředí (§ 25 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území), z nichž § 25 odst. 4 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území nepřipouští výjimku ani u staveb v prolukách. Tuto otázku pak stavební úřad ve svém druhém řízení již podle názoru žalovaného vyřešil uspokojivě.

[12] Pokud jde o krajský soud, ten na str. 14 svého rozsudku podrobně vysvětlil, proč se ztotožnil s výkladem pojmu proluka, který předestřel v napadeném rozhodnutí žalovaný.

Odkázal zejména na definici tohoto pojmu v technické normě ČSN 73 4301 – Obytné budovy a v dříve platné vyhlášce hl. města Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, které znají též termín „rohová proluka“. Kromě toho zdůraznil nutnost zohlednit zvláštnosti dané lokality, v tomto případě skutečnost, že se jedná o centrum města. Krajský soud zdůraznil: *„Jedná se o volné místo, které vzniklo odstraněním původních městských domů v městské blokové zástavbě, je to plocha územním plánem určená k zastavění, stavba navazuje na štítové stěny stávající části blokové zástavby, její realizací dojde k doplnění dočasně nezastavěného prostoru.“* Poukázal též na to, že *„smyslem proluky je umožnit doplnění stávající souvislé zástavby vhodnou stavbou při respektování všech urbanistických a architektonických zásad a zároveň zajistit vhodné podmínky pro vnitřní prostředí staveb“*.

[13] Toto zdůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostačující. Pojem proluka může mít podle zdrojů citovaných v předchozím odstavci v zásadě dva významy – prostor po dřívější odstraněné zástavbě, nebo záměrně vynechané místo pro budoucí stavbu tam, kde dosud žádná nestála. Zejména v prvním významu není nejmenší důvod omezovat pojem „proluka“ jen na jednotlivé pozemky či prostory po jednotlivých stavbách. Proluku může představovat i téměř jedna chybějící polovina domovního bloku v souvislé městské zástavbě, jako je tomu v daném případě, jestliže je doloženo, že historicky se jednalo o kompletní domovní blok a volné místo vzniklo stržením několika domů (což stěžovatelé nepochybně a vyplývá to i ze Souhrnné technické zprávy k navrhované stavbě a tam reprodukováných historických fotografií a nákrešů, stejně jako z podkladů pro Teoretický model plné zástavby – viz č. l. 119 správního spisu). Není tudíž ani žádný důvod vyžadovat, aby proluka byla zastavěna stavbou jedinou, byť v daném případě by to jistě připadalo v úvahu vzhledem k tomu, že jde o projekt jediného investora. V jiných případech tomu tak ale být nemusí. Pozemky v proluce mohou vlastnický náležet různým subjektům, přičemž takovouto proluku musí být přípustné zastavovat i postupně samostatnými stavbami jednotlivých vlastníků.

[14] Pokud jde o nedodržení požadavků metodiky Národního památkového ústavu, tato kasační námitka postrádá návaznost na podanou žalobu. V žalobě nebyl žádný podobný bod uveden, proto se s ním ani nemohl krajský soud argumentačně vyrovnat. Jde tedy o námitku nepřipustnou podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud však zvažoval – nad rámec argumentů výslovně zdůrazněných v kasační stížnosti, nicméně v návaznosti na řádně uplatněné žalobní body – zda se v daném případě jednalo skutečně o doplnění stávající zástavby v proluce. V Metodické pomůcce Ministerstva pro místní rozvoj k umístování staveb v prolukách z června r. 2013: www.mmr.cz/getmedia/540fffb4-3586-4351-95ed-7472fa2107d8/Proluka-final.pdf) se k dané problematice uvádí: *„Základním požadavkem ... je, že se umístívanou stavbou skutečně doplňuje stávající souvislá zástavba, která předurčuje objemové parametry umístované stavby, což je smyslem ustanovení o proluce, včetně proluky nárožní. Musí se jednat o doplnění celku o v zásadě stejnorodou část. Předpokladem pro použití ustanovení o umístování staveb v prolukách je tedy přítomnost existujících sousedních staveb, které nějakým způsobem předem determinují objem, výšku a půdorys nové zástavby (určují charakter zástavby). Pokud se umístíje stavba viditelně neodpovídající výšky nebo v nároží vzniká nová dominanta, jde sice o umístění stavby do proluky, nikoli však o doplnění stávající souvislé zástavby.“* Stěžovatelé přitom v žalobě mimo jiné poukazovali na to, že nová stavba bude jejich bytový dům převyšovat o více než 20 metrů. Tento náhled nicméně Nejvyšší správní soud neshledává. Z dokumentace pro územní řízení (zejména z řezů A-A a B-B, viz příloha územního rozhodnutí č. l. 189 správního spisu) je patrné, že stávající domy mají různý počet podlaží v různých svých částech. V nejvyšších částech jde však o pěti a šestipodlažní domy, přičemž tuto výšku navrhovaná stavba zčásti dorovnává, zčásti pak převyšuje o jedno a půl podlaží, a to ještě jen ve svém nejvyšším bodě. Navrhovaná stavba tudíž nepřevyšuje okolní zástavbu tak výrazně, aby bylo možno hovořit o „viditelně neodpovídající výšce“ či dokonce o „nové dominantě“. Pro posouzení této otázky je podoba původní zástavby z roku 1954 irelevantní. Porovnat je třeba navrhovanou stavbu s hmotovými

pokračování

rozměry existující zástavby, která má být navrženou stavbou doplněna. Zcela oprávněně tak žalovaný i krajský soud uzavřeli, že se jedná o doplnění stávající zástavby stavbou v proluce se všemi právními důsledky z toho vyplývajícími.

[15] S otázkou větrání půdy se krajský soud vyrovnal vskutku lakonicky, když konstatoval: *„Pokud žalobci namítají nefunkčnost přijatého řešení odvětrávání, změnu způsobu řešení odvětrávání a následné zhoršení klimatických podmínek v jejich domě, zůstali pouze u tvrzení, není zřejmé, jak k tomuto závěru dospěli.“* Stěžovatelé ovšem v žalobě ani v kasační stížnosti nenabídli argumentaci, s níž by bylo možné obsáhleji polemizovat. Nevysvětlují, v čem spatřují rozdíl mezi „větráním“ a „odvětráváním“ půdy, ani proč by navržené řešení nemělo být funkční. Nejvyšší správní soud proto jen shrnuje, že celý problém vzniká tím, že navržená stavba má přiléhat ke štítové stěně stavby stěžovatelů. To je ovšem v daném případě přípustné z důvodů vysvětlených v předchozích odstavcích – uplatní se zde § 25 odst. 4 věta druhá vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území vztahující se na stavby v prolukách, nikoliv stěžovateli citovaný odst. 6 (stěžovatelé chybně uvedli odst. 5) téhož ustanovení, který nadto dopadá pouze na stavby rodinných domů a stavby s nimi související. Pokud jde o řešení problému s větracími otvory, v původním územním rozhodnutí počítal stavební úřad s tím, že funkce větracích mřížek umístěných ve štítové stěně domu stěžovatelů zůstane zachována, nicméně konkrétní technické řešení ponechal do fáze stavebního řízení. To shledal žalovaný nedostatečným a (mimo jiné i z tohoto důvodu) výše citovaným prvním odvolacím rozhodnutím zrušil vydané územní rozhodnutí a přikázal stavebnímu úřadu, aby si od stavebníka vyžádal návrh technického řešení již v územním řízení. To stavební úřad učinil a stavebník předložil návrh řešení, podle něhož v dilatační spáře mezi oběma objekty mají být umístěny tubusy, které povedou od větracích mřížek nad střechu domu stěžovatelů do volného prostoru (viz příloha k č. l. 96 správního spisu). Zároveň toto řešení nevyžaduje žádný zásah do domu stěžovatelů. Popsané opatření shledal stavební úřad, žalovaný i krajský soud dostatečným a stěžovatelé neuvádějí nic, co by mohlo tímto hodnocením otrástit. Nelze samozřejmě vyloučit, že poněkud odlišným prouděním vzduchu dojde k určité změně mikroklimatu půdy bytového domu stěžovatelů, avšak z ničeho nelze dovodit, že by mělo jít o změnu způsobující stěžovatelům škody nebo narušující kvalitu prostředí v jejich domě. Větrací mřížky by měly nadále zůstat nezaslepené a tedy funkční.

[16] Pokud jde o zásah stavby polyfunkčního domu na pozemek stěžovatelů, shodně s krajským soudem musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že *„ze žádného z výkresů nevyplývá tvrzení žalobců, že stavba zasahuje na jejich pozemek. ... Případné nepřesnosti v katastrální mapě nelze přičítat k tíži žadatele.“* K tomu lze pouze dodat, že celá problematika vzájemného vztahu katastrální mapy a geometrického plánu, na jehož základě vznikly parcely p. č. 10/4 a 10/5, je vysvětlena ve vyjádřeních Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 8. června 2011 a 1. července 2011 adresovaných stavebníkovi (viz příloha č. l. 149 správního spisu) a také ve vyjádření téhož úřadu ze dne 22. srpna 2011 adresovaného jednomu ze stěžovatelů (viz příloha č. l. 167 správního spisu). Stručně lze říci, že případné odlišnosti mezi katastrální mapou a geometrickým plánem (nadto ještě v bodě, který ani není součástí hranice mezi pozemkem stavebníka a stěžovatelů, ale mezi dvěma pozemky ve vlastnictví stěžovatelů) jsou nepodstatné. Stavebník je povinen vycházet z platné katastrální mapy, což v daném případě učinil. Stavební pozemek je v územním rozhodnutí vymezen na základě výkresu D-1 „Koordinální situace“ (zaznačen modrou přerušovanou čarou), přičemž v tomtéž výkresu je zaznačen (černou čerchovanou čarou) též obrys prvního nadzemního podlaží, což je pro účely umístění stavby zcela dostačující. V místě styku navržené stavby s domem a pozemkem stěžovatelů tato dvě značení splývají, neboť procházejí stejným místem, totiž hranicí s pozemky p. č. 15 a 10/5 (srov. výkres D-1, který tvoří přílohu územního rozhodnutí č. l. 189 správního spisu). Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že stěžovateli odkazovaná příloha č. 4 vyhlášky o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu v rozhodné době skutečně

upravovala obsah a rozsah dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby (dnes tuto problematiku řeší část D přílohy č. 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů) a stanovovala požadavek, aby dokumentace záměru obsahovala půdorysy rozhodujících podlaží, přičemž půdorys prvního nadzemního podlaží jistě v daném případě lze označit za jeden z rozhodujících. Stavebník nicméně uvedenou povinnost splnil a daný půdorys v řízení předložil, stavební úřad jej pouze opomněl ověřit a učinit součástí územního rozhodnutí. Námitku, že ověřená dokumentace, která je přílohou územního rozhodnutí, nezahrnuje výkres prvního nadzemního podlaží, ovšem uplatnili stěžovatelé až v kasační stížnosti, proto jde o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nad rámec nutného odůvodnění nicméně Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelé ani neuvedli, jak by toto opomenutí stavebního úřadu mohlo negativně ovlivnit jejich práva. Výkresy jednotlivých podlaží z února 2011 předložené stavebníkem byly předmětem projednání v územním řízení a stěžovatelé proti nim žádné relevantní námitky nevznikli. Např. jejich tvrzení, že dveře z kavárny mají ústít do zděného plotu stěžovatelů, není pravdivé, neboť ve výkresu č. 02 „Půdorys 1NP“ dokumentace pro územní řízení zpracované Architektonickou kanceláří Arkos s. r. o. v únoru 2011 založené ve správním spise je zaznačen zděný plot stěžovatelů a je zcela zřejmé, že dveře z kavárny vyúsťují mimo něj.

[17] Za nepodložené musí Nejvyšší správní soud označit též námitky stěžovatelů ohledně zásahu požárně nebezpečného prostoru navržené stavby na jejich pozemek. Poté, co stavebník projekt polyfunkčního domu Vaclav ve „druhém kole“ územního řízení upravil, již požárně nebezpečný prostor na pozemek p. č. 10/5 nezasahuje. Ministerstvo vnitra v tomto směru své stanovisko ze dne 26. dubna 2012, z něhož vycházel krajský soud, opravilo sdělením ze dne 7. května 2012, které by mělo být stěžovatelům známo, neboť je sami přiložili k podané žalobě (viz č. l. 162 soudního spisu).

[18] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, Nejvyšší správní soud, stejně jako Krajský soud v Ostravě, jí v řízení neukládal žádné povinnosti, z jejichž plnění by jí mohly vzniknout náklady. Osoba zúčastněná na řízení také nenavrhla, aby jí soud přiznal náhradu jiných nákladů řízení z důvodu hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.), ostatně ke kasační stížnosti se nijak nevyjádřila.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu